

TeatreLaCrònica

Els primers 2 cèntims

Teresa Bruna

Barcelona

L'experiència que proposa Chris Kondek al Teatre Lliure amb *Dead cat bounce* fa pensar en obres que el mateix cicle Radicals ens ha regalat altres vegades (*Rimiski*, *Domini públic*, *Cargo Sofia-Barcelona*...). És teatre, sens dubte: hi ha creador, director, dramaturg, actors, tècnics, argument..., però costa definir-ne el gènere: emboliquen el públic en una història divertida de participació i, entremig, es van explicant coses que fan reflexionar. Tenen en comú que tothom s'ho passa fantàsticament bé jugant amb nens de la seva edat a tot el que proposa el líder. A *Dead cat bounce* el joc està ben definit: som en una classe d'economia brillant en la qual aprendrem quatre dades per iniciar-nos a la borsa. En sortir, tothom pensa que pot fer-ho des de casa seva. A la vegada -esperem- n'haurà perdut les ganes per sempre.

20.30 h. El públic entra i observa l'escena, fusió de pis de teatre i despatx. La pantalla gran que veieu a la fotografia és com la pissarra on s'expliquen les coses. Tots sabem que connectaran amb Wall Street, s'hi jugaran els diners de les entrades i si en sobren cobrarem. A les altres taules hi ha les pantalles petites, les dels experts, que compren, venen i fan càlculs. Chantal Aimée i Àlex Brendemühl, els actors catalans que s'han incorporat a l'experiència, ens posen en situació. Víctor Morales, expert de parla hispana, serà, amb el mateix Kondek, el líder incitador.

Víctor proposa començar jugant-nos els quartos amb un grup que es diu QQQQ, perquè "ens dona la temperatura del dia". Cal agrair a Àlex Rigola que, com que el dia de l'estrena tothom estava convidat, hi va posar ell 966 €. Que bé, ja podem invertir!

'Dead cat bounce'. Espai Lliure, 21 d'abril

RUTH MARIGOT

Christiane Kühn llegeix cada 20 segons l'evolució de la compra. Ens posem neguitosos com si miréssim un thriller, es diria que no acabem de processar que no hi perdrem res. La Chantal i l'Àlex fan comentaris i expliquen històries, paràboles i anècdotes -no oblidem que som al teatre!-. I vet aquí que perdem diners, venem ràpidament, comprem una altra companyia, la Lulu. I la Nvidia, i d'altres... El públic, si vol, pot comprar amb els seus diners. Alguns s'hi engresquen.

Els noms de les companyies semblen sospitosos però són de debò. I tot puja i baixa en un *in crescendo* que és interromput per les explicacions d'experts, des de la pantalla: "Una crisi és la manera de sanejar el que ja no serveix. Hi ha qui compra en un

lloc on compra tothom i després s'adona que no hi ha res a dins". I descobrim que guanyant o perdent pocs cèntims -cada inversió és un minso tant per cent- s'arriben a moure grans fortunes; i esclar, la política: "Els accionistes poden opinar. Si creuen que un laboratori no ha d'investigar, poden aturar-lo. La salut de la humanitat depèn dels beneficis del dividend". Impressionant. Hem jugat a la borsa, pols del món capitalista, hem vist que pot crear addicció i que, al principi, el que s'hi guanya i el que s'hi perd és tan poc que ens ho podem permetre. Valga'm Déu, en mans de qui estem! I gràcies, Rigola, pels 2 cèntims d'euro que ens vas fer guanyar. Jo no els vaig agafar, no fos cas que volguessin criar... ■

Quatre actors plens d'energia, força i il·lusions interpreten uns adolescents de la seva edat ben diferents d'ells ■ FERRAN MATEO

Estrena de 'Plastilina', de Marta Buchaca, amb direcció de Marta Angelat

Trencats pel mal en estar pur

Teresa Bruna
BARCELONA

Plastilina, de Marta Buchaca, que ja té dos premis literaris, arriba avui a la Sala Beckett, on s'estarà fins al 24 de maig. Coproducció de la sala alternativa i el Centre d'Arts Escèniques de Terrassa (CAET), s'ha estrenat a la ciutat del Vallès amb èxit. "Ens felicitaven per la valentia de tractar un tema així. El CAET i la Beckett treballen amb complicitat, apostem per la creació, i aquesta és modèlica", diu Pep Pla, director del CAET.

L'obra exposa uns adolescents de classe mitjana, que viuen arrecerats en una família, que tenen amics i mestres... i disfruten veient el dolor i el terror d'una persona maltractada sense altre motiu que ser filmada. Quin mecanisme fa que el cervell fugi de l'àmbit racional? L'autora no respon a aquestes preguntes: "Si ho sabés, aniria pel món fent conferències!", diu. Però proposa reflexionar sobre el sentiment dels pares davant un fill assassí: "Vaig buscar a internet i em vaig trobar que gravar barbaritats amb el mòbil per exhibir-les és habi-

tual, no són casos aïllats. Em vaig posar a escriure perquè necessitava entendre-ho".

L'acció mostra diferents moments i sentiments de joves i pares al voltant del mal gratuït, en estat pur: "Els pares tenen un fill, projectes per a ell, pensen que el poden modelar com a una plastilina i els surt el ninot dolent", diu Buchaca.

Marta Angelat, directora de la peça, es mostra molt motivada pel text i per treballar tant amb els experts pares (Mone i Pere Molina), com amb joves (Albert Carbó, Albert Joseph, Vicky Luengo i Jaume Madaula), que s'inicien en l'àmbit professional. "Vam seleccionar gent de diferents grups. Van sortir ells i després vam saber que s'ho havien preparat la nit anterior", diu Angelat. "Ens coneixíem, vam saber que hi havia el càsting i ens vam reunir per assajar!", expliquen.

Per a Mone, que últimament ha treballat en musicals, significa un bon canvi. Molina, que feia anys que no pujava als escenaris, es manifesta "orgullós" de participar en una peça que fa "denúncia social, que és el paper que li correspon al teatre des de Shakespeare". ■

Crítica pop

Pere Pons

Mossegat pel blues

Juan Perro

20 Festival de Guitarra. Sala Bikini, 17 d'abril.

Cinc anys feia que Santiago Auserón havia dipositat el seu àlies Juan Perro en una gosserra d'hivernació a l'espera que un nou impuls li donés l'avis que havia arribat l'hora de tornar a reparèixer. Mentrestant ha flirtejat amb l'ànima de la negritud en companyia del seu germà Luis -*Malas lenguas*- i s'ha reinventat sota l'abric del jazz de gran format -*Canciones de Santiago Auserón con la Original Jazz Orquesta del Taller de Músics*-.

Projectes que li han permès estrènyer encara més el seu reconegut vincle amb els fonaments rítmics de la música negra nord-americana, i la seva voluntat de fondre'ls amb la mètrica i la dicció de la lírica hispana.

Una derivació d'aquest procés queda plasmada en la seva identitat canina on és el blues, més que no pas els ritmes llatins, el gènere que marca el pas del nou repertori. En companyia, això sí, de tres músics cubans, Juan Perro llueix ara un nou collar lligat a una corretja que uneix el Nova Orleans de Jelly Roll Morton i el seu *spanish touch* amb l'Havana

El nou so de Juan Perro està desprovisat de guarniments

de Los Zafiros a mig camí entre la Vieja Trova i el *filin*. Amb la sala Bikini plena a vessar, l'aragonès va posar a prova el seu destí davant d'un públic entusiasmada per retrobar-se amb aquelles cançons que ja coneixia i encuriós per descobrir els canvis en el seu udol. Entre els deu temes -dels 21 que va interpretar- de rigorosa estrena, com a mínim tres -*Rio negro*, *Reina zulu* i *Malasña*- van refrendar un

grau d'exigència i de qualitat de primera magnitud. Tant per la fesomia sonora dels instruments en joc -guitarra elèctrica, contrabaix i bateria/percussió- com per la factura de la majoria dels temes, es pot avançar que aquesta segona vida de Juan Perro parteix del contrast entre la claredat de les històries i la sobrietat d'un so desprovisat de guarniments ni artificis, més essencial. Un pas més a la recerca dels orígens per tal de seguir avançant amb la convicció que és pròpia de les ments inquietes dels grans creadors. És qüestió de no perdre-li el rastre.